

Af Knud Rasmussens indlæg i en polemik mellem Morten P. Porsild og Mathias Storch

Det grønlandske Selskabs Årsskrift 1919

De danske har så ofte bebrejdet grøn-
lænderne mangel på nationalfølelse; de
tog alt for kritikløst mod alt, hvad de
fremmede bragte; og deri har de sikkert
ret. Her ligger en fare. Men hvorfor så
forarges, når Storch reagerer overfor
nogle udtryk i Olriks bog (pag. 49),
hvori det siges, at der er mange ting, som
de danske ser langt bedre end de indfød-
te. Storch svarer hertil:

„Den overlegne tone, som store og
små mænd af danske funktionærer og
ekspeditionsfolk anvender over for grøn-
lænderne, tjener blot til at fjerne de to
racer fra hinanden, skaber mistænksom-
hed.“

Selvfølgelig tænker Storch ikke på alle
funktionærer, lad kun de skyldige føle
sig ramt, og dem er der ikke få af. Men
lad os engang gribe enkelte ekspeditions-
folk ved vingebenet; jeg behøver ikke at
nævne dem ved navn, men magisteren vil
straks tænke på de samme som jeg. Det
er en type, der, så snart de bliver sluppet

løs i Grønland, betragter hele den ind-
fødte befolkning som studieobjekter, ta-
ger dem i skuldrene og stiller dem op til
massefotografering, bryder ind i deres
huse og telte med notebøgerne parat til
de optegnelser, som de nedskriver ublu-
færdigt lige for synet af den undrende
husstand, ja endog i et enkelt tilfælde
ikke viger tilbage for et udtryk som dette:
Og så tillader det rak sig at have sit eget
sprog!!

Med sådanne ting in mente føler man
med Storch, når han udbryder: „Mon
de tror, vi er mærkelige væsener, der kry-
ber uden at kunne tænke, føle eller op-
fatte noget“ (pag. 80).

I sammenhæng hermed siger han som
en modsætning til de fremmedes overle-
genhed:

„Men der er også mennesker i Grøn-
land, som ikke ser andet end uopdragen-
hed hos *de* danske, der med deres altfor
stor overlegenhed ødelægger alt samar-
bejde, spilder kræfter i stedet for at for-
ene dem med højere mål.“